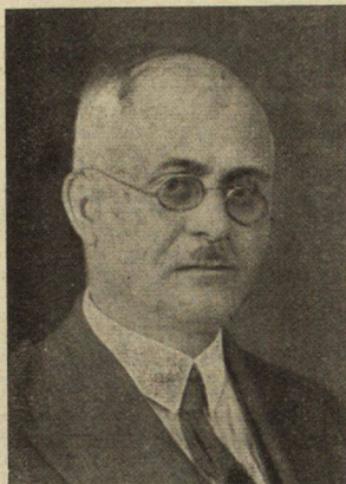

ванъ въ музикалната академия, а на следната година — редовънъ преподавател тамъ, където и до сега е професоръ. Първата симфония G.

Никола Атанасовъ

moll (и първата българска симфония, изобщо) на А. е изцѣло щастлива композиция, а втората, D moll, има само отдѣлни сполучливи мѣста. Освен тие дветѣ симфонии, А. е писалъ: увертури: „Христо Ботевъ“ и „Стонъ на гората“ (1931), Химнъ на I Софийска мѫжка гимназия (за 50 годишния ѹ юбилей) — за мѫжки хоръ и оркестъръ, Соната A moll и други малки нѣща за пиано, хорови пѣсни (Пошли Румена; Цоне, мило чедо и др.) а също и нѣколко приветствени и училищни пѣсни.

A tempo, ит. a tempo (primo) — въ началното, въ първото темпо.

Атербергъ, Куртъ — Aterberg, Kurt — шведски модеренъ компонистъ и диригентъ, род. 12 дек. 1887 въ Гьотеборгъ, училъ въ политехниката и консерваторията въ Стокхолмъ; при две пътувания въ Германия съ научна — (техническа и музикална) цель — известно време ученикъ и на Максъ фонъ Шилингъ въ Штутгартъ. Творби: 5 симфонии — третата „Морска“, четвъртата „Piccola“ („малка“) и петата „Трауна“, „Ретроспективно рондо“ и 2 увертури |

— за оркестъръ; по единъ концертъ за цигулка, виолончель и хорна, съ оркестъръ; 6 сюити за малъ оркестъръ; Рапсодия за пиано и ор-

Куртъ Атербергъ

кестьръ; сюита за струненъ квартътъ; соната за виолончель и пиано; 3 хорови канти; балетъ-пантомими: „Глупавите деви“ и „Свинапасецъ“; Симфонична поема за баритонъ и оркестъръ; опери: „Хервартъ“ и Bäckahästen; музика къмъ Шекспировата „Буря“. Отъ 1925 А. е председателъ на дружеството на шведските компонисти.

Ато, ит. Atto — актъ, действие отъ опера или друго сценическо произведение — драма, комедия, балетъ.

Атоналитетъ, фр. atonalité. — Въ противовесъ на тоналитета въ досегашната музика — въ новата влиза атоналитета. Модерната (нова) музика се характеризира съ липсата на тоналностъ. Развойта на хармонията въ музиката на XIX в. се движи по линията на постоянното освобождение отъ каденцията. Отъ Бетховена, покрай квинтовото родство въ отношение на степените, влиза и терцовото. По късношното развитие през XIX в. се отбелязва и едно трето родство — хроматическото — чрезъ усилването на мелодическия чувствителенъ тонъ — до степень